NOILE IPOSTAZE

În continua sa evoluție, societatea noastră cunoaște, de cîțiva ani, o nouă ipostază, prezentă în toate sectoarele sale vitale : cercetarea științifică, riguros organizată. Urcînd această treaptă, care duce spre poziții tot mai avansate (unele vizibile de pe acum, altele încă ascunse sau neidentificate) este absolut indubitabil că ni se impun adaptări, restructurări (chiar a unor poziții — poate tradiționale — dar depășite de evenimente), noi unghiuri de vedere, o reîmprospătare, în adîncime și deopotrivă în aspirații, astfel ca efortul lucid, dirijat de partid și de stat, să poată fi racordat tuturor sectoarelor cărora li se adresează și să găsească mediul fertil desfășurării sale optime.

Mișcarea sportivă nu a fost exclusă din acest peisaj revitalizat și are, de 28 de luni, un centru propriu de cercetări științifice. Anonimatul, relativ, al noului for de gîndire și creație în domeniul activităților fizice poate fi pus în seama unor insuficiențe la nivelul presei noastre de specialitate (inclusiv ziarul „Sportul") dar, mai ales, în sarcina acelor stări, atît de dăunătoare, de neîncredere, de rezistență față de elementul novator, de inadaptabilitate cu care sînt, adeseori, întîmpinate mobilurile proaspete, menite să ne scoată din tiparele de gîndire și acțiuni obișnuite. În sport, nu mai puțin decît în alte sectoare de viață, există tradiții dar și șabloane (chiar la nivelul gîndirii), experiență dar și fetișism, față de acele metode care s-au confirmat (cîndva), tendințe spre înnoire dar și sclerozare în limitele unor satisfacții considerate suficiente. Pe scurt, cercetarea științifică a pășit mai greu în templul zeului Sport, decît în altele. Necesitatea sa se făcuse însă resimțită mai de mult și activitățile unor mari cluburi (Dinamo, Steaua, Rapid etc.) în direcția studierii științifice — prin intermediul cabinetelor metodice — a complexului fenomen sportiv, activități declanșate la sugestia conducerii acestui sector, cu 5 ani în urmă, atestă acest adevăr cu vechime, impus cu autoritate în alte țări.

O explicație este, fără îndoială, aceea a greutăților proprii oricărui început dar — nu mai puțin reale — ni se par și altele de care ne vom ocupa acum.

Sportul, dinamic și actual prin însuși conținutul său, este considerat în raport cu rezultatele sale concrete, cu performanțele la care asistăm, sau dorim să asistăm. Mai mult chiar decît în economie, deși nu cu aceeași pondere față de dezvoltarea societății noastre, în sport se caută și se urmăresc cifrele, confruntările directe cu alții, recolta de victorii înregistrate. Deși ne face plăcere, deși ne flatează și gîdilă orgoliul personal, aceste rezultate, ale momentului, nu se pot lipsi de cercetarea științifică, pentru că nu există gust mai contagios decît cel al succesului, care nu se poate repeta fără o pregătire prealabilă, deci de perspectivă, fundamentată pe criterii ferme. Dar acesta nu poate fi un rol exclusiv al căutărilor științifice în sport. Aș zice, chiar, că el nu reprezintă nici măcar nucleul lor. Ascultînd cuvîntul unor participanți la o recentă ședință a Comitetului Executiv al C.N.E.F.S., am reținut interesante puncte de vedere exprimate de prof. universitar Leon Teodorescu, rectorul I.E.F.S., Mircea Angelescu, secretar al C.C. al U.T.C., conf. universitar Emil Ghibu, N. Gavrilescu, reprezentant al U.G.S.R., Elena Poparad, reprezentantă a C.N.O.P., Ion Balaș, vicepreședinte al F.R.F., care conturau, de fapt, largul perimetru oferit cercetării științifice de fenomenul sportiv autohton, acuta sa actualitate.

Așa, de pildă, M. Angelescu considera că, printre temele forului de specialitate în materie de sport, ar trebui să figureze însăși aceea a organizării cît mai moderne și conforme cu societatea noastră, a mișcării sportive, în amănunt și în ansamblu. Întrucît Legea sportului nu face altceva decît să jaloneze, pentru o perioadă, anumite direcții ce pot deveni, la un moment dat, anacronice. Profilul educației fizice a școlarilor, sau chiar mai mult decît atît, al unui posibil sistem național de educație fizică, raportul concordant dintre pregătirea fizică și cea sportivă a tineretului, cel dintre productivitatea muncii și capacitățile fizice ale celor angrenați direct în procesul creării bunurilor, cu ideea novatoare (la noi) a unor experimente de genul „stațiilor pilot" din industrie, diferențierea logică a asistenței științifice de cercetarea proprie-zisă au reprezentat tot atîtea idei fertile. Toate aceste discuții au demonstrat, în ciuda timpului insuficient care li s-a afectat și a nerăbdării unor participanți (știința, ce-o mai fi și asta !), că sportul nu se poate lipsi de aportul activității științifice. Rutina (chiar și cea beneficiind de rezultate) nu poate fi opusă tamponului reprezentat de investigația științifică, tot astfel cum alte practici, ținînd chiar de democrație, nu trebuie angajate irațional, în relații antagoniste, cu cercetarea. Ce s-ar întîmpla, dacă i-am obliga pe oamenii de știință să accepte luarea unor decizii prin aplauze sau majoritate de voturi, convinși că aplicăm un principiu democratic. Cred că democrația are unelte specifice pentru fiecare domeniu de manifestare umană și ele nu pot fi strămutate sau confundate, ci riguros respectate. În cazul tratat, procedeul profund democratic este respectarea criteriului obiectiv, cercetat și demonstrat de oamenii științei.

Emanuel VALERIU

C.M. DE HANDBAL — „SCURTĂ ISTORIE"...

În anul în care Franța se pregătea să organizeze — în mijlocul unui interes general — cea de a III-a ediție a campionatului mondial de fotbal, cîțiva inimoși iubitori a handbalului vedeau împlinită ceea ce mulți numeau pe bună dreptate, o temerară încercare : un campionat al lumii în acest sport cu o dezvoltare firavă, cu o răspîndire limitată. Aceasta cu atît mai mult cu cît era vorba de varianta redusă a handbalului. Așadar, în luna februarie a anului 1938, 18 000 de spectatori s-au înghesuit în tribunele lui „Deutschlandhalle" din Berlin pentru a putea fi martorii primei dispute mondiale a handbalului de sală, practicat de echipe compuse din 7 jucători.

Modest, mai mult ca o timidă încercare — asa a început lupta pentru supremația pe plan mondial în acest dinamic și spectaculos joc sportiv. La startul ediției inaugurale s-au aliniat, pe lîngă reprezentative de țări și... doi arbitri, iar competiția s-a organizat doar în două zile (5 și 6 februarie), după sistemul turneu. Firește că, știind cum se joacă azi handbalul, mulți dintre cititori se vor întreba cum s-au putut juca șase partide în două zile. Foarte simplu : meciurile aveau atunci durata unei... reprize de azi, adică erau compuse din două părți a cîte 15 minute. Iată și rezultatele înregistrate : **Germania—Danemarca 11—3 (4—3) ; Austria—Suedia 5—4 (2—2) ; Suedia—Danemarca 2—1 (1—1) ; Germania—Austria 5—4 (4—2) ; Austria—Danemarca 7—2 (3—0) ; Germania—Suedia 7—2 (3—1).**

Învingătoare a fost echipa Germaniei, care a acumulat în trei jocuri maximum de puncte : 6.

Au trebuit să treacă mulți ani, mai precis 16 ani, și pe răbojul competițiilor handbalistice s-a înscris o nouă ediție a C.M. de handbal masculin în 7. Numai că acum nu mai era vorba de o timidă încercare, de un experiment care să ajute, eventual, la sondarea interesului

pentru acest sport. Handbalul „mic", la concurență cu cel „mare", cîștiga bătălie după bătălie, solicitînd tot mai mult atenția și căpătînd tot mai pregnant un caracter universal. Tocmai de aceea nu s-a mai mirat nimeni că la această competiție s-au înscris 11 selecționate naționale, ceea ce a obligat Comisia tehnică a F.I.H. să organizeze jocuri de calificare, deoarece se stabilise anterior că la turneul final, ce urma să aibă loc în Suedia, nu vor putea participa decît 6 echipe. Țara gazdă, Suedia, fiind calificată din oficiu, celelalte 10 formații au disputat 5 întîlniri de baraj, care s-au încheiat cu următoarele rezultate : **R.F.G.—Finlanda 21—10 ; Cehoslovacia—Ungaria 13—8 ; Norvegia—Danemarca 11—26 ; Elveția—Austria 15—11 ; Franța—Spania 23—11.**

Cele 6 echipe ajunse în turneul final al întrecerii au fost împărțite în două serii. După disputarea partidelor respective clasamentele se prezentau astfel : SERIA I : **1. Suedia, 2. Cehoslovacia, 3. Danemarca** ; SERIA A II-a : **1. R.F.G., 2. Elveția, 3. Franța**. În jocurile finale s-au obținut următoarele rezultate : (locurile 5—6) **Danemarca—Franța 23—11** ; (locurile 3—4) **Cehoslovacia—Elveția 24—11** ; (locurile 1—2) **Suedia—R.F.G. 17—14**. Titlul mondial a revenit, deci, handbaliștilor suedezi.

Doar după patru ani, în 1958 (acest scurt interval pînă la ediția următoare este edificator în ceea ce privește răspîndirea handbalului !) 16 reprezentative naționale sînt prezente în R.D. Germană la cea de a III-a confruntare de forțe pe plan mondial. Acum cuvîntul „mondial" este pe deplin justificat, printre cele 16 participante numărîndu-se și echipa Braziliei. De asemenea, se semnalează la start și reprezentativa României, debutantă în această competiție. S-au alcătuit patru serii, încheiate cu următoarele clasamente : SERIA A : **1. Suedia, 2. Polonia, 3. Spania, 4. Finlanda** ; SERIA B : **1. Germania (echipa unită), 2. Norvegia, 3. Franța, 4. Luxemburg** ; SERIA C : **1. Cehoslovacia, 2. Ungaria, 3. Islanda, 4. România** (rezultate : cu Ungaria 16—16, cu Islanda 11—13, cu Cehoslovacia 13—21) ; SERIA D : **1. Danemarca, 2. Iugoslavia, 3. Austria, 4. Brazilia.** Primele două clasate din fiecare serie s-au calificat în grupele semifinale, care după două zile de dispute (au contat și rezultatele din serii) se înfățișau astfel: GRUPA I : **1. Cehoslovacia, 2. Germania (echipa unită), 3. Norvegia, 4. Ungaria** ; GRUPA A II-A : **1. Suedia, 2. Danemarca, 3. Polonia, 4. Iugoslavia.** Jocurile finale, disputate în zilele de 7 și 8 martie în Werner-Seelebinderhalle s-au încheiat cu rezultatele : (locurile 1—2) **Suedia—Cehoslovacia 22—12** ; (locurile 3—4) **Germania (echipa unită)—Danemarca 16—13** ; (locurile 5—6) **Polonia—Norvegia 20—18** ; (locurile 7—8) **Ungaria—Iugoslavia 24—16.** În acest fel, selecționata Suediei și-a apărat titlul, devenind pentru a doua oară campioană a lumii. Vor repeta și la ediția următoare handbaliștii din echipa „Tre Kronor" performanța ? Nu, pentru că va începe „seria" jucătorilor români...

NENABABII

TELE-CRO-NI-CA

Originala idee a tovarășilor Țopescu Cristian și Bădescu Gabriel de a începe telesportul duminical cu meciul Frazier — Ellis, mă incită la a scrie despre loviturile sub centură. Firește, tovarășii Țopescu Cristian și Bădescu Gabriel nu s-au gîndit la ce mă gîndesc eu, căci între ei doi sau între ei și lumea mare asemenea lovituri nu există ! Tovarășii respectivi au adus în prim-plan meciul acela pentru că sănătosul lor instinct de teleaști (zilele trecute cineva îmi spunea că ar exista și teleconștiință...) le-a șoptit că lupta de a doua zi pentru titlul mondial este o problemă de mare actualitate. Puternicul lor instinct de teleaști nu-i înșeală prea des și, în general, acești tovarăși nu pot fi bănuiți că nu știu ce e și ce nu e actualitate. Numai că foarte des, dacă nu mai întotdeauna, ce șoptește instinctul e una și ce strigă rațiunea e alta. Lucrurile ajung din cînd în cînd la a urma sau a fi silit să urmezi machiavelicul sfat al diabolicului diplomat Talleyrand : „Nu asculta de primul instinct — el e întotdeauna cel bun..." Și fiindcă țin și eu ca tot omul la rațiune, fiindcă și pentru mine strigătele rațiunii sînt impresionante — voi scrie neted că loviturile sub centură îmi displac. Așa că nu voi lovi sub centură.

Dar voi susține că meciul Frazier-Ellis, în pofida actualității sale, în pofida originalității cu care a fost adus în prim-plan și chiar în pofida excelentelor imagini cu care a fost ilustrat, nu constituie problema nr. 1 a actualității noastre sportive. Nu sîntem noi acei nababi, acei maharadjahi ai teleinformațiilor mondiale care să ne permitem — știind tot, văzînd tot ce mișcă pe mapamondul sportului — a ne desfăta regește cu minunații lăudăroși de peste ocean. Eu, cel puțin, recunosc deschis că nu-s un asemenea nabab — deși îmi place la nebunie cum se autolaudă, de la Clay citire, acești maeștri ai pumnului de fier. Aș sta și i-aș asculta nopți întregi cu ce artă își anunță unul altuia sfîrșitul, cu ce uimitoare siguranță precizează minutul exploziei finale, cu ce curaj își acordă superlativele. Numai între tinerii scriitori români am mai găsit atîta dezinvoltură în preamărirea propriului geniu. Cînd citesc conferințele de presă sau confesiunile marilor boxeri contemporani mă simt la Casa Scriitorilor, noaptea, la un vinuleț, în tovărășia prozatorilor noștri tineri... Dar pentru calitatea mea de nenabab, actualitatea stringentă e mai modestă : eu aș fi vrut, săracul de mine, să știu mai pe larg ce e cu hocheiul, căci nu în fiecare an avem parte de campionate mondiale la București și Galați. Hocheiul a fost un minut și ceva la rubrica „săptămînii sportive", niște imagini mișcărețe de la Galați, o parte din ele fără explicații. Nenabab, aș fi vrut să știu ce e cu acest încîntător 1,81 al Corneliei Popescu, la înălțime, în stil Forsbury. Nimic, nici o imagine. Nenabab, mă ducea gîndul — bietul de mine — la zecile de amicale fotbalistice desfășurate pe terenurile desfundate ale țării, în așteptarea campionatului. Dar cine se gîndește la campionat ? Cîteva mii de microbiști care aleargă gripați în Ghencea sau pe Giulești, să mai afle ce se întîmplă fără Sătmăreanu sau alte carate. Și dacă lumea a uitat pe ce loc e A.S.A. și cine e extrema dreaptă a Steagului roșu, orientîndu-și memoria spre Rio și Lima — de ce le-aș cere-o tovarășilor de la TV ? Nenabab, eu m-aș ocupa insistent de campionat. Dar nu pot lovi sub centură. Țopescu-Bădescu n-au car (de reportaj), n-au căruță, poate că nici teleguță. Nici dînșii nu-s nababi, de aceea dumnealor mănîncă, din cînd în cînd, cozonac în loc de pîine, adică Frazier-Ellis, în loc de Steaua — Morenii...

Noi, nenababii, trebuie să ne susținem, nu să ne lovim dubios. Există o solidaritate a nenababilor la care eu subscriu.

Flamengo? Care Flamengo? De ce mă loviți sub centură ?

BELPHEGOR

Erată la cronica săptămînii trecute ; se va citi, la un moment dat : „mai sînt cîteva scoruri realizate de cehoslovaci care-mi spun multe..." și nu „care nu spun multe..."

CE VA ALEGE SLAVIC ?

54,4 (100 m) și 2:00,8 (200 m) — iată două cifre înscrise recent în foile de concurs ale unei competiții cu caracter intern. Cu numai doi ani în urmă, cei mai buni craulisti ai țării realizau performanțe în jurul a 57 de secunde, iar o cursă de 200 m sub 2:05,0 stîrnea o deosebită senzație. La ora actuală, cînd tritonii natației noastre se află de-abia în faza de acumulare, performanțele lui Marian Slavic sînt de natură să surprindă.

Rezultatele subliniate mai sus (chiar și în condițiile unui bazin de 25 m) îl apropie pe decanul sprinterilor români de performerii continentului, și exprimă practic marele progres al înotătorului bucureștean. Explicația ne-a oferit-o chiar el, la Reșița, după cursa în care ratase de puțin un timp sub două minute pe distanța de 200 m : **„Pînă anul trecut consideram înotul ca o pură distracție. Mă amuza întrecerea pe distanțe scurte cu adversarii mei și, cam atît. Nici prin cap nu-mi trecea că aș putea într-o zi să ajung la performanțe de valoare, poate și la un record european. Cele cîteva succese obținute anul trecut (Syracusa, Kiev, Izmir), fără o pregătire ieșită din comun mi-au deschis însă apetitul. Am început să simt pe umeri și obligația (morală cel puțin) unor titluri și recorduri naționale. Iată de ce am abordat pregătirea din această iarnă, cu altă optică, convins fiind că antrenorul meu, prof. Gh. Dimeca, care mă considera în permanență un poet al natației, avea dreptate. Nu am mai lipsit de la antrenamente, m-am pregătit și de două ori pe zi, ajungînd la rezultate mulțumitoare. Singurul lucru ce-mi doresc acum — cît mai multe concursuri în companii dintre cele mai selecte. Restul va veni de la sine".**

Fără îndoială, chiar și pentru cei ce îl cunosc foarte bine pe acest întîrziat al natației noastre (și-a început activitatea competițională la 20 de ani), Slavic se prezintă mult schimbat. Ni s-a părut, în aceste prime evoluții ale anului, mai decis și mai ambițios, dîrz luptător cu acele cronometrelor, stăpînit de sentimentul și dorința unei continue autodepășiri. Detașîndu-se tot mai evident de apăsătorul complex creat prin marea diferență ce desparte, pe planul performanței, pe înotătorii români, de marii campioni, Slavic — lucru demn de subliniat — începe să fie preocupat de accesul în cercul elitei.

Problema care se pune acum pentru înotătorul nr. 1 al țării este alegerea probelor pe care le va pregăti pentru „europene". Acel 2:17,5 realizat la Reșița în cursa de 200 m mixt, fără o pregătire specială, îi creează perspective multiple și fac mai dificilă hotărîrea. **„Cursele de sprint îmi oferă posibilitatea valorificării unui avantaj conferit de constanța pe care o am într-o probă cu serii, semifinale și finale. Timpul obținut în întrecerea tetratlonului mă apropie însă mai mult de cei mai buni specialiști ai continentului. Și cum nu vreau să fug după mai mulți iepuri, cred că în aprilie, după „internaționale" și meciul cu Cehoslovacia, vor fi în măsură să mă decid"** — ne-a declarat în final Marian Slavic.

Adrian VASILIU

B. KÖNIG: „Am fi mulțumiți cu medaliile de bronz"

Toate încercările lui Bedrich König de a face o infuzie de tineret în lotul campionilor mondiali au dat în cele din urmă greș. Debutanții, unii dintre ei cu reale posibilități, s-au acomodat foarte greu într-un mecanism bine rodat de ani de zile. Pe de altă parte, nici senatorii de drept nu au privit cu ochi prea buni apropierea celor mai tineri, manifestînd o rezistență tacită. Numai astfel ne putem explica șirul de rezultate contradictorii pe care „7"-le cehoslovac le-a înregistrat de la ultima ediție a C.M. și pînă astăzi. După părerea majorității specialiștilor s-a greșit enorm în 1967, cînd după victoria de la Västeras nu s-a trecut la o remaniere serioasă a lotului, impusă de vîrsta respectabilă a unora dintre cei ce au purtat culorile naționale aproape un deceniu. Încercările ulterioare destul de timide, au fost firesc sortite eșecului. Și iată-l pe König apelînd din nou la Havlik, Duda, Herman, Kranat, Arnost și Mareș.

În ce formulă vor evolua handbaliștii cehoslovaci în turneul din Franța ? Karger a fost preferat lui Skarvan pentru a-l dubla pe Arnost în buturile echipei. În teren, Voiteck Mareș, care la 34 de ani rămîne unul dintre marii tehnicieni ai handbalului mondial, Havlik, Duda, Bruna, Konecny și Klimcik rămîn oamenii de bază, iar într-un eșalon imediat următor, Podrygala, Kranat Herman și A. Lukosik. Singurii reprezentanți ai noului val care au reușit totuși să se alăture acestui lot sînt Katusak și Krepindall.

La ultimul joc de verificare susținut în compania formației Dukla Praga (21—14), König declara ziariștilor : „În mod normal nu ne putem compara la ora actuală cu forța de joc a românilor sau iugoslavilor, și nici nu cred că am avea prea mare succes în vreo confruntare cu echipele U.R.S.S. și R.F. a Germaniei. Sper, totuși, să trecem de serii și să ajungem în semifinale. Apoi totul va depinde și de puțină șansă. Personal, aș fi mulțumit cu medaliile de bronz".

Jiri DVORJAK

ETAPA DE IARNĂ (DECISIVĂ) ÎN CAMPIONATELE DE ALPINISM

Începînd cu anul competițional 1969—1970, etapa de iarnă a fost stabilită ca episod final în campionatele de alpinism ale țării. Aceasta, pentru că adevărata selecție a concurenților se face iarna, pe trasee care prin duritatea lor și prin problemele tehnice multiple pe care le pun alpiniștilor, ierarhizează mai strict valorile, dacă nu prin punctajul realizat în mod cert, prin diferențele de timp.

Pentru echipele de tineret și feminine finala se va desfășura în masivul Ciucaș între 19—21 februarie, iar pentru seniori între 11—15 martie, în masivul Retezat.

În întrecerea finală va conta foarte mult pregătirea fizică și tehnică, gradul de antrenament, orele de lucru în sala de forță, pe terenurile de alergări, pe pîrtiile de schi sau pe gheața pereților verticali, în antrenamentele de cățărare.

Devansarea datei de desfășurare cu 10 zile față de anii precedenți sporește dificultatea parcurgerii traseelor din Retezat, la acea dată iarna fiind în drepturile ei atît pe crestele de peste 2000 de metri altitudine ale masivului, ca și pe pereții verticali ai colților Pelegei sau ai vîrfului Bucura. De asemenea, atingerea vîrfurilor, pe cele mai grele căi de acces, cu întregul material și echipament purtat continuu pe spate, va contribui la îngreuierea parcurgerii traseului așa încît nu cred că el va mai putea fi parcurs în mai puțin de 30 de ore de mers efectiv.

În finala echipelor de tineret, lucrurile nu sînt mult mai simple, cu toate că masivul Ciucaș este mai puțin dificil din punct de vedere tehnic decît alți masivi muntoși din țara noastră. În sprijinul acestei afirmații, voi aminti faptul că în comparație cu anii precedenți și aici dificultățile traseului au crescut : mai întîi va exista un vîrf care va trebui urcat pe drumul de acces cel mai dificil, adică prin cățărare pe stînci ; apoi va trebui, în mod obligatoriu, purtat tot timpul rucsacul cu material, echipament și alimente în spate și, în plus, traseul nu se va mai parcurge „în circuit", ca pînă acum, ci numai pe linia de creastă, cu intrarea și ieșirea prin golul alpin. Aceasta va face, cu siguranță, ca durata de parcurgere să crească în așa fel încît pentru tinerii alpiniști se vor pune probleme noi, dintre care cea mai importantă mi se pare a fi alegerea locului pentru bivuacul de noapte și înnoptarea în cort.

În competiția rezervată fetelor nu sînt modificări față de anii precedenți, în afară de faptul că echipa campioană va fi cunoscută după această etapă, și nu la începutul competiției.

P. BOGOIU
antrenor

ÎNTRECERI LA SOL ȘI SĂRITURI ALE GIMNAȘTILOR BUCUREȘTENI

În sala de gimnastică de la complexul „23 August" a continuat competiția — pe aparate — organizată de comisia de specialitate a C.M.E.F.S. București. Ca și în prima etapă, concursul s-a bucurat de participarea a numeroși sportivi (120), de data aceasta intrînd în întrecere și fetele. Duminică, băieții au evoluat la sărituri, în timp ce gimnastele și-au disputat întîietatea la sol. Iată primii clasați : **BĂIEȚI : cat. IV**—I. Stoica (C.S.Ș.) 9,70, C. Pelepcu (Steaua) 9,30, A. Georgescu (Șc. sp. 1) 9,10 ; **cat. III**—V. Grecu (Șc. sp. 2) 9,25, N. Mihai (C.S.Ș.) 9,05, Al. Pislea (Șc. sp. 1) 8,90 ; **cat. II** — M. Badea (Șc. sp. 2) 8,80, E. Rob (C.S.Ș.) 8,60, G. Popescu (Lic. 35) 8,60 ; **cat. I** — V. Cașali (Steaua) 8,60, A. Filimon (Șc. sp. 1) 8,55, C. Răcăreanu (Șc. sp. 2) 8,55 ; **cat. maeștri**—L. Mazilu (Dinamo) 9,40, D. Grecu (Dinamo) 9,20, N. Oprescu (Dinamo) 9,15 ; **FETE : cat. IV**—Gabriela Uzum (Șc. sp. 2) 9,20, Elena Radu (Viitorul) 9,20, Cristina Catană (Unirea) 9,15; **cat. III**—Florica Ceaușel (Șc. sp. 2) 9,20, Ana Teglas (Șc. sp. 2) 9,20, Mariana Loghin (Șc. sp. 1) 9,15 ; **cat. II**—Mihaela Mihai (Șc. sp. 1) 9,30, Victoria Rabassi (Șc. sp. 1) 9,20, Liliana Brechner (C.S.Ș.) 9,20 ; **cat. I**—Liliana Vasiliu (Viitorul) 9,45, Maria Alexandru (Viitorul) 9,20, Luminița Ionescu (Șc. sp. 1) 9,10 ; **cat. maestre** — Florica Grigore (Dinamo) 9,40, Marcela Miu (Viitorul) 9,35, Veronica Potecă (Viitorul) 9,25.

ÎNTRECERILE CELOR MAI MICI PATINATORI

La patinoarul artificial Floreasca s-au desfășurat întrecerile finale ale concursului republican de patinaj artistic rezervat începătorilor. Printre cei 20 de micuți patinatori, care au evoluat în fața arbitrilor și a publicului, au ieșit în evidență o serie întreagă de reale talente.

Iată numele cîștigătorilor (băieți și fete) : categoria I (sub 10 ani) — **Vasile G. Adrian și Roxana Stănișor** (ambii de la A.S.C.P.M.B.) ; cat. II (sub 7 ani) — **Tiberiu Suciu și Carmen Gancev** (ambii Constructorul).

B. H.

PE URMELE MATERIALELOR PUBLICATE

La A.S.A. Tg. Mureș se încearcă revirimentul

În ziarul Sportul din 5 decembrie, în materialul intitulat **„De ce deține A.S.A. ...lanterna roșie ?"** se critica slaba evoluție a fotbaliștilor din orașul de pe Mureș. Materialul respectiv, după cum declarau tov. I. Bogdan, președinte al C.J.E.F.S., și tov. Florescu, președintele consiliului asociației sportive, a făcut obiectul unei analize temeinice, căreia i-au urmat unele măsuri menite să ducă la îmbunătățirea activității echipei, a jocului și... la salvarea de la retrogradare. S-a amintit necesitatea depunerii unui efort susținut din partea tuturor factorilor — jucători, antrenori, medic — pentru o pregătire în cele mai bune condiții în vederea luării unui start reușit în retur. S-a procedat la îmbunătățirea procesului de instruire, la mărirea volumului de antrenament. S-au făcut eforturi pentru îmbunătățirea bazei materiale. Din vechiul lot au fost scoși cîțiva jucători care nu mai făceau față primei divizii, cum sînt Balasz, Lungu, Lokodi, Aldea. Au fost promovați cîțiva juniori din centrul de copii și juniori al asociației. Au fost analizate cu simț de răspundere problemele de ordin disciplinar, s-a combătut mentalitatea că echipa nu mai poate fi salvată și se apreciază că starea de spirit atît a conducerii cît și a componenților lotului este bună. Cu toții așteaptă cu nerăbdare returul, pentru a fructifica roadele muncii desfășurate în această perioadă.

C. ALBU — coresp.

Păltinișul nu va mai fi neglijat

În materialul **„Vacanță la Păltiniș"** se critica dezinteresul manifestat față de această stațiune în privința difuzării presei, îndeosebi cea sportivă. Se spunea atunci că se ignoră faptul că în această perioadă aici veneau la pregătire sportivi (mai multe echipe de fotbal, schiori), la care se adăugau oamenii muncii aflați la odihnă. Șeful serviciului difuzarea presei din cadrul municipiului Sibiu, tov. V. Georgescu, remarca unele greșeli în comenzile efectuate în luna decembrie, în instabilitatea numărului de exemplare repartizate în stațiune. Acum avem asigurarea că în perioada ce urmează difuzarea presei se va desfășura în condiții optime în stațiunea Păltiniș. În acest sens, agenția P.T.T.R. a primit indicații precise.

I. IONESCU — coresp.

★

N. R. Desigur, cele relatate de corespondenții noștri C. Albu — Tg. Mureș și I. Ionescu — Sibiu arată că organele respective și-au însușit, dacă nu total, parțial cele arătate în materialele apărute în ziar și care se refereau la o serie de minusuri în domeniile respective de activitate. Nu înțelegem însă de ce organele și tovarășii în cauză au așteptat o nouă vizită a redactorilor sau corespondenților ziarului pentru a ne face cunoscute măsurile întreprinse. Se știe că există hotărîri pe linie de partid și de stat ca cei vizați să răspundă ziarului într-un termen bine stabilit. În această situație se află mai multe organe sportive, asociații și cluburi, instituții de învățămînt care au cam uitat să ne răspundă. Cu alt prilej îi vom aminti nominal pe cei ce datorează ziarului — de fapt nu ziarului, ci opiniei publice, în primul rînd — un răspuns prompt și competent.

EFICIENȚA BUGETARĂ

(Urmare din pag. 1)

tente pe care partidul și guvernul o manifestă față de activitatea de educație fizică și sport), subvenții din partea sindicatelor, beneficii realizate din Pronosport și Pronoexpres, încasări din manifestații sportive, alte venituri (printre care și beneficiile vărsate de ziarul „Sportul", celelalte publicații sportive, editura C.N.E.F.S. și I.E.A.B.S.). Deși partea de contribuție directă la buget a Consiliului Național, a consiliilor județene și a cluburilor (reprezentată prin ultimele două capitole : încasări din manifestații sportive și alte venituri) este mai mică decît sumele provenite din celelalte surse, ea se realizează, în general, cu dificultate. Deoarece dacă — așa cum s-a întîmplat și în anul trecut, cînd planul de venituri proprii s-a îndeplinit în proporție de sută la sută — unele consilii sportive județene (Galați, Mureș, Sibiu, Hunedoara, Timiș, Dolj), și cluburi (Rapid, Constructorul, Dunărea Galați, Mureșul, Sinaia, Cîmpulung Muscel) și-au realizat și depășit veniturile planificate, multe altele au avut rezultate total nesatisfăcătoare.

În ansamblu, veniturile din manifestații sportive s-au realizat numai în proporție de 76% (procentul, în cazul federațiilor sportive, este și mai mic — 55%). Pare greu de crezut, dar federațiile de ciclism, lupte, călărie, hochei, gimnastică, patinaj, rugby și-au îndeplinit planul de venituri în procente ce se situează doar între 1 și 11% !

La rîndul lor, consiliile județene Mehedinți, Iași, Bacău, Bistrița-Năsăud, Maramureș și cluburile din Piatra Neamț, Brăila, Baia Mare și Pitești n-au realizat decît procente între 7 și 50%.

Deși prevederile erau minime, cu mult inferioare posibilităților reale, o slabă execuție s-a înregistrat și la capitolul contribuții de la susținători — 67,7%. În mod aproape paradoxal, cele mai slabe realizări la acest capitol au fost înregistrate de cluburile cu echipe de fotbal : Ceahlăul P. Neamț — 0%, Crișul și Farul — 28%, F. C. Argeș — 31%, Progresul Buc. — 42%. În schimb, aceleași cluburi apelează, cu regularitate, la subvenții suplimentare.

Nu-i mai puțin adevărat, însă, că prin unele locuri realizările sînt slabe și din cauza ilegalităților, a fraudelor care se comit (neînregistrarea în evidența contabilă a tuturor sumelor provenite din contribuția membrilor susținători și din vînzarea biletelor, dar mai ales a programelor) și care rămîn, de obicei, nedescoperite, banii astfel rezultați fiind folosiți pentru racolarea de jucători sau în alte scopuri nelegale (bineînțeles, nefăcîndu-se excepție de la zicala : „cine-mparte, parte-și face").

Dar dacă, în ceea ce privește veniturile, sînt încă destule consilii județene, federații și cluburi cu o slabă și chiar foarte slabă preocupare, în privința cheltuielilor practica este tocmai inversă, dîndu-se dovadă, adeseori, de o crasă iresponsabilitate, manifestîndu-se încălcări și abateri de la disciplina financiară și de plan.

Astfel, unele federații au întocmit nejudicios calendarul intern, prevăzînd — deși nu era cazul — competiții cu finală pe țară, sau competiții care obligă la deplasări pe distanțe mari, ce angajează cheltuieli sporite de transport, cazare și masă. Ceea ce este și mai criticabil e că la aceste competiții participă încă un mare număr de sportivi fără perspectivă, cu rezultate mediocre. La plenară s-a exprimat, astfel, părerea că divizia B la atletism constituie o competiție inutilă, a cărei desfășurare duce la o risipă nejustificată de fonduri. Critici îndreptățite s-au adus și în privința repartizării celor 9 echipe de fotbal din București în serii diferite ale diviziei C, ceea ce le obligă la cheltuieli greu de acoperit. Încălcări ale normativelor în vigoare, descoperite de organele de control, care au dus la pagube în valoare de peste 250 000 lei, s-au produs la consiliile județene Caraș—Severin, Alba, Bistrița—Năsăud, Olt, Argeș, Sibiu, Vaslui și la cluburile Progresul Buc, Constructorul Buc., Ceahlăul, Sinaia etc. Mari sume de bani au fost imobilizate în materiale ce nu sînt folosite, cum este și cazul prelatei pentru acoperirea terenului de joc de la stadionul „23 August", care a necesitat o jumătate de milion lei.

În altă ordine de idei, s-a constatat că unele consilii județene (Alba, Argeș, Bistrița—Năsăud, Botoșani) și cluburi (Farul, Ceahlăul, C.S.M. Sibiu, Dinamo Bacău) au deturnat fondurile de la o ramură de sport la alta, cheltuind, pentru fotbal, sumele alocate prin plan pentru box, lupte, haltere, atletism, gimnastică, handbal și baschet, ceea ce a prejudiciat dezvoltarea acestora din urmă.

Toate aceste exemple și, desigur, multe altele care mai pot fi date dovedesc că disciplina financiară, respectarea întocmai a spiritului și conținutului prevederilor legale nu sînt încă proprii tuturor activiștilor sportivi. Dar acei dintre ei care nu au înțeles sau nu vor să înțeleagă că și în domeniul sportiv trebuie să existe o anumită eficiență (de altă natură, firește, decît pe planul economiei) a cheltuielilor masive care se fac, că și aici (ca și în oricare alt sector de activitate) este necesară o politică de economii paralel cu una de creștere, pe toate căile, a veniturilor proprii, pot fi aduși la realitate. Și trebuie să fie aduși!